

ՀԱՓՈՂԱԿԱՆ ՀԻՔԵԱԹ

ԼԵԶՈՒՆ ԿՏՐԱԾ ԾԻՏԻԿԸ

ՅՈՎ. ԹՈՒՄԱՆԵԱՆԻ
բարգմանութիւն

Электротеч. Н. Аганьянцъ, Тифл. Полицейская 7 ЛИТ. ЛЕВИТЬ ТИФЛИСЬ.

Վաղարշապատի Եր
Դմարյան
Կապի.
1923թ. հունիսի 17
17 հունիսի

2081

ԼԵՂՈՒՆ ԿՏՐԱԾ ԾԻՏԻԿԸ

Վաղուց պատահած բան է...
Ասում են՝ մի չար պառաւ ու-
զում է ճերմակեղէնը օսլայի.
մի քիչ օսլայ է դնում ամա-
նի մէջ:

Հարկանի ձեռնասովոր ծի-
տը գնում է օսլան կտցահա-
րում: Պառաւը վրայ է հաս-
նում:

—«Ա՛յ դու անպիտան արա-
րած...» բարկանում է վրէն ու
բռնում է լեզուն կտրում:

Ծիտիկը թռչում է գնում:
Հարկանուհին լսում է, որ իր
սիրելի ծիտիկի լեզուն կտրել
են: Սաստիկ վշտանում է. վեր
է կենում իր մարդու հետ
ճամփայ է բռնում, սար ու
ձոր ընկնում, որ իմանայ թէ
հր կողմը թռաւ իր ծիտիկը:

Մարդ ու կնիկ գնում են
ու ձէն տալի:

— Ո՞րտեղ է լեզուն կտրած
ծիտիկը: Լեզուն կտրած ծի-
տիկը ո՞րտեղ է կենում:

Վերջապէս գտնում են ծի-
տիկի տունը:

Ծիտիկը որ
տեսնում է իր
հին տէրն ու

տիրուհին իրեն տես են եկել՝
 ուրախանում, աշխարհքով մին
 է լինում: Ներս է հրաւիրում,
 շնորհակալութիւն է անում ա-
 ռաջւան տեսած լաւութիւն-
 ների համար ու պատիւ է տա-
 լի: Սեղան է բաց անում. էն-
 քան ձուկն ու գինի է լցնում,
 որ էլ դատարկ տեղ չի մնում:
 Կինը, որդիքն ու թոռներն էլ
 ոտի վրայ՝ ծառայում են:

Վերջը ինքն էլ բաժակը մի
 կողմն է շարտում ու վեր կե-
 նում ծտապարի պար գալի:
 Ու էսպէս ուրախ անց են

րենց տուն
գնալու ժամա-
նակն է: Էստեղ ծի-
տիկը գնում է երկու ուռի
զամբիւղ է բերում: Ասում է.

—Ա՛յ էս երկու զամբիւղը,
մինը թեթի միւսը ծանր, որը
կուզէք՝ ընտրեցէք ձեզ համար:

Հիւրերը թէ՛

—Մենք պառաւ մարդիկ
ենք, բեր մեզ թեթիւ տուր,
աւելի լաւ է՝ հեշտ կըտանենք.
ծանրն ինչ ենք անում:

Առնում են թեթի զամբիւղն

ու վերադառնում տուն:

Տանը ասում են.

— Բեր մի բաց անենք, տես-
նենք ինչ կայ մէջը:

Բաց են անում— ի՞նչ են
տեսնում, էլ ոսկի, էլ արծաթ,
էլ անգին քար, էլ թօփերով
մետաքսեղէն... Էն տեսակ մի
բան, որ իրենց օրում իսկի
մտքներովն էլ չեն անցկացրել:
Քանի հանում են, էնքան ա-
ւելի շատ է մնում մէջը:

Անվերջ-անհատնում:

Ու միանգամից հարստա-
նում են:

Էս բանը լսում է ծիտիկի լե-
զուն կտրող չար պառաւը: Նա-
խանձում է հարեաններին բախ-
տին: Հարց ու փորձ է անում
թէ որտեղ է կենում լեզուն
կտրած ծիտիկը, տեղն ու ճամ-
փէն սովորում է:

— Ես էլ կերթամ ծիտիկի
մօտ, ասում է ու ճամփայ
ընկնում: Գնում է գտնում:
Դարձեալ ծիտիկը երկու զամ-
բիւղ է բերում ու ասում.

— Ահա երկու զամբիւղ, մի-
նը ծանր, միւսը թեթեւ, որն
ուզում ես ջոկի քեզ համար:

Պառաւը միտք է անում՝
որ միջի գանձն ինչքան շատ
լինի՝ զամբիւղն էլ էնքան ծանր
կըլինի, ասում է— բեր ծանր
զամբիւղը տուր ինձ:

Շալակում է ծանր զամ-
բիւղն ու ճամփայ ընկնում
դէպի տուն:

Զամբիւղը քարի պէս ծանր
է լինում—տաները դժար: Տըն-
քալով տանում է:

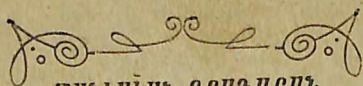
Ծիտիկները ետեից մտիկ
են անում ու ծիծաղում:

Տանում է տուն: Տանում է,
ազան-ազան բաց է անում:

Բաց է անում թէ չէ՝ աղ-
մուկով դուրս են թափում
այլանդակ—անճոռնի չար ո-
գինները—տեղն ու տեղը խեղ-
դում չար պառաւին:

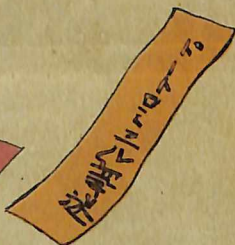
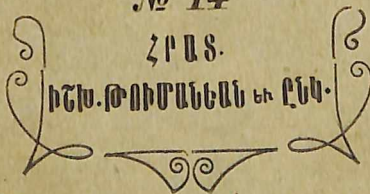

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԴՐԱԴԱՐԱՆ

№ 14

ՀՐԱՏ.

ԻՇԽ.ԹՈՒՄԱՆԵԱՆ ԵՒ ԸՆԿ.

40 ԿՈՊ.